

svět katolickým očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIV., číslo 8

23. 4. 2017 / neprodejné

Z OBSAHU	Pán chce vstát z mrtvých v těch, kdo pohřbili naději. Homilie papeže Františka	04
	Mučedníci nacismu: Popravý polských katolíků za pomoc Židům	05
	Fatima: Chronologie událostí	07
	Velikonoce našich bratří	11

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého papeže
Lva Velikého († 461)

Všechno, co Boží Syn učinil a učil, aby smířil svět s Bohem, neznáme jenom ze zkoumání minulosti, ale také to zakoušíme v mocném působení toho, co se děje nyní.

Je to Kristus, narozený působením Svatého Ducha z panenské Matky, kdo tímž Duchem oplodňuje svou neposkvrněnou Církev, aby se ve křtu rodilo nesčetné množství Božích dětí.

Je to on, skrze něhož se celému světu dostává požehnání daného Abrahámu v potomstvu, neboť všichni byli přijati za syny; a patriarcha se stává otcem národů a synové zaslíbení se rodí z víry, ne z těla.

Je to on, kdo si ze všech národů vytváří jedno stádo svatých ovcí a každodenně naplňuje to, co slíbil: *Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádo, jen jeden pastýř.* (...) Ty, kdo přicházejí ke skále, živi tak utěšenou a štěvanou pastvou, že nesčetné ovce čerpají sílu z hojnosti jeho lásky a neváhají zemřít za jméno pastýře, stejně jako dobrý pastýř položil život za své ovce.

Je to Kristus, od něhož pochází nejen slavná statečnost mučedníků, ale i víra všech, kteří se znovu narodili ve svátosti znovuzrození. A toto je správné slavení velikonočního Beránka s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy; když nové stvoření odloží kvas staré špatnosti a živi se tělem a krví samotného Pána.

Neboť účast na těle a krvi Kristově nepůsobí nic jiného, než že přecházíme v to, co přijímáme, a že toho, s nímž jsme zemřeli a byli pohřbeni a s nímž jsme byli vzkříšeni, nosíme vždycky a všude ve své duši i na svém těle.

Foto: Flickr, eriktorner (CC BY-NC-SA 2.0)

Pramen zářivé radosti

Druhá neděle velikonoční je nazývána nedělí Božího milosrdenství. I když rok milosrdenství skončil, víme, že téma milosrdné lásky je trvalé, nikdy nekončící, že láska je nejvyšším obsahem lidského života. Bez ní se náš život nezadržitelně stává bezduchým, nenaplněným, nezáživným, neschopným přežití. Křesťané uvěřili, že Bůh je Láska. Tato láska touží naplnit i každé lidské srdce. Vtiskne běžným lidským vztahům nový rozměr, vpravdě božskou dimenzi. Svatý Petr nám klade na srdce: „Bůh je tak nesmírně milosrdný... že máme v Kristu živou naději na vítězství, které nepomine, které je skvělé a trvalé a připravené pro nás.“ Tento muž, skála Církve a první papež doslova říká, že budeme „jásat v nevyzpytatelné a zářivé radosti, až dosáhneme cíle své víry“. Ptáme se: Je možné ve světě plném hrozeb, otřesů, krizí a strachu objevit pramen „zářivé radosti“? Zcela jistě.

Pod pojmem láska se dnes rozumí všelicos: i nezávazné, pomíjivé citové vzplanutí, dokonce i cizoložství a rozpad rodiny. Láska je prý slepá. Bůh nám sdělil své jméno: On je Láska v plnosti. Tím dal tomuto pojmu nejvyšší božskou kvalitu sebedarování a věčného trvání. Kolik najdeme jen v lidské rodině podob lásky? Zkusme je pojmenovat: Láska muže a ženy, láska dětí a rodičů, láska sourozenecká, láska generační. Rodina je doslova živoucí struktura utkaná Tvůrcem z tolika podob lásky. Každá je jinak krásná. Kdo uvěří této zprávě, bude mít stále odkud čerpat sílu, protože Zdroj lásky je nevyčerpatelný a touží se nám plně otevřít a darovat. V národě, který vymírá na nezájem o děti, právo na potraty, rostoucí rozpady rodin, kde rychle přibývá starých a osamělých, kde společnost bez ideálů si neví rady s vlastní prázdnotou,

Dokončení na str. 3

Mons. Martin David
Foto: Pavel Siuda, Biskupství ostravsko-opavské

Tisíce přihlášených na Národní pochod pro život

Už tisíce registrovaných účastníků potvrdilo, že v sobotu 22. dubna dorazí do hlavního města na 17. ročník Národního pochodu pro život a rodinu. Podle organizátorů jsou zaplněna místa speciálních vlaků z Moravy, přijíždí také řada autobusů z Vysočiny či jižních Čech.

Akci podpořila Česká biskupská konference, mezi přítomnými z řad biskupů se objeví např. plzeňský pastýř Mons. Tomáš Holub. Svou záštitu dala řada osobností i institucí náboženského, veřejného i kulturního života.

Pochod začíná mší svatou. Tu bude celebrovat pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka v katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava na Pražském hradě. Po mši svaté se na Klárově bude do 14 hodin konat doprovodný program.

Organizátoři chtějí pochodem pro život znovu manifestovat, že lidský život je hoden ochrany a úcty od početí po přirozenou smrt a rodina založená na manželství muže a ženy je nejlepším místem pro výchovu dětí. Součástí kampaně k pochodu je také otevřený dopis premiérovi ČR s apelem, aby politici učinili opatření k zastavení potratů zejména u párů, které čekají nečekaně třetí dítě. Podle statistiky jde totiž o jednu z nejčastějších situací, kdy nenarozené děti přijdou o život.

RC

Papež jmenoval nového biskupa do ostravsko-opavské diecéze

Papež František jmenoval 7. dubna 2017 mons. Martina Davida pomocným biskupem ostravsko-opavské diecéze a přidělil mu jako titulární stolec *Dioecesis Thuccensis in Numidia* v dnešním Alžírsku. O jmenování pomocného biskupa požádal papeže diecézní biskup Mons. František Václav Lobkowicz OPraem s ohledem na svůj zdravotní stav. Biskupské svěcení prvního pomocného biskupa v historii diecéze se uskuteční v katedrále Božského Spasitele 28. května 2017 od 15.00 hodin.

Martin David se narodil 15. 8. 1970 v Čeladné a vyrůstal v obci Ženkla v rodině spolu se svými třemi sourozenci. Po maturitě začal pracovat jako mechanik strojů a zařízení ve Státním podniku Tatra Kopřivnice. Od roku 1991 začal při zaměstnání dálkově studovat teologii na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kam byl roku 1994 přijat k dennímu studiu teologie. Po ukončení studia v roce 1999 nastoupil jako jáhen ve funkci prefekta do Teologického konviktu v Litoměřicích. 24. června 2000 přijal v katedrále Božského Spasitele v Ostravě z rukou biskupa Františka Václava Lobkowicze kněžské svěcení. Jako farní vikář poté působil ve farnosti u konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. V roce 2002 byl jmenován administrátorem farnosti Stěbořice a excurrento administrátorem farnosti Hlavnice. Od roku 2000 do roku 2007 byl také pověřen službou kaplana pro mládež v děkanátu Opava. V roce 2008 jej biskup František Václav Lobkowicz jmenoval generálním vikářem ostravsko-opavské diecéze. Od roku 2009 je členem Liturgické komise ostravsko-opavské diecéze a zároveň zastupuje diecézi v Liturgické komisi České biskupské konference. Dne 12. 1. 2012 udělil papež Benedikt XVI. Martinu Davidovi čestný titul Kaplan Jeho Svatosti.

RaVat, Církev.cz

Biskup William: My koptové jsme Církev mučedníků

„Očekáváme další útoky. Jsme připraveni k mučednictví,“ tak komentoval útoky v Egyptě, k nimž došlo na Květnou neděli, biskup katolické koptské církve Kyrillos William. Ujišťuje také, že tyto tragické činy zarmoutily všechny, jak křesťany, tak i muslimy. Křesťany však takové události, jakou byl nedělní útok, utvrzují v připravenosti přijmout mučednictví. Po zprávách o útocích se věřící vrátili do kostelů s tím, že nemají v úmyslu rezignovat na účast v obřadech Svatého týdne.

„Shodli jsme se na tom, že my, koptové, jsme Církví mučedníků,“ řekl biskup Kyrillos William a dodal: „Čekali jsme něco takového. Slibovali nám už dávno, že pro-sincový útok v Káhiře je teprve začátek a že křesťany čekají v nejbližší budoucnosti ještě horší věci. Dodrželi slovo a vybrali si sváteční den, Květnou neděli, kdy jsou naše svatyně přeplněné. A vybrali si také kostel se symbolickým významem, protože tam slouží liturgii sám patriarcha Tawadros. Tímto způsobem chtějí všechny přesvědčit, že v Egyptě není bezpečně, že stát nezajišťuje křesťanům bezpečnost. Přitom v Alexandrii zahynuli také policisté, kteří nechťeli útočníka vpustit do kostela.“

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

„Symfonie víry“ – kardinál Kurt Koch vzdává hold Benediktu XVI.

Co zůstane z pontifikátu Benedikta XVI. v učebnicích dějepisu? Starší forma římského ritu? Odsvětštění Církve? Anebo abdikace? Nic z řečeného, nýbrž jediný pojem: „víra“, soudí švýcarský kuriální kardinál Kurt Koch, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. Vatikánskému rozhlasu mimo jiné řekl: „Domnívám se, že celek jeho teologie a pontifikátu je symfonií o prohloubení víry. Dokládají to encykliky – nejednom *Deus Caritas est*, nýbrž také *Spe salvi* a konečně encyklika o víře, kterou převzal papež František, které poukazují na ústřední postavení víry, naděje, lásky. Zde nacházíme jádro veškeré teologie papeže Benedikta a Josepha Ratzingera.“ Podle kardinála Kocha je k porozumění Benediktu XVI. nezbytná trojice klíčových slov: „... pravda, láska a svoboda. Člověk touží po pravdě, hledá dobro a pravdu – avšak tato pravda není cosi subjektivního, nýbrž se konkrétně zjevila v Lásce. Boží pravda se ukázala v Ježíši z Nazareta a jeho lásce k lidem. A zde spočívá prvopočátek svobody – svobody zakládající se na pravdě a lásce. V podstatě vzato zde zaznívá symfonie o pravdě, lásce a svobodě, jejíž pomocí se můžeme pokusit převést velkolepé myšlení papeže Benedikta na tři stručné pojmy... Pokud se ale někdo chce dostat ke skutečné podstatě teologického myšlení papeže Benedikta, doporučil bych spíše knihy o Ježíši Nazaretském. Napsal je totiž proto, aby lidem pomohl k přátelství s Ježíšem – a to je jádrem všeho.“

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

Dokončení ze str. 1

mají být křesťané lidmi, kteří jsou jasným znamením, že vymřít nemusíme, že je tu cesta, na které můžeme spojit své síly, ujistit se blízkostí Toho, který se nám představil jako „cesta, pravda a život“. Kde mizí víra v Boha Tvářce a člověk je považován pouze za „náhodný shluk částic hmoty a produkt slepého přirozeného výběru“, a že po smrti nás čeká totální zánik, najednou slyšíme jinou zvěst. Ne slova rezignace, ale plná strhující naděje. V evangeliu vzkříšený Ježíš vejde zavřenými dveřmi a ustrašené přátele pozdraví slovy: Pokoj vám! Nebojte se! Za smrtí není prázdnota, ale naopak plnost. Ne nicota, ale naopak všechno dobro, po kterém touží vaše srdce. Na konci tě nečeká smrt, ale život. A to je nejvyšší výzva. Co zvolit? Je to závatné BUĎ, ANEBO. Člověk může říci „věřím“, ale i „nevěřím“. Volím prázdnotu, a ne plnost. A Bůh nakonec řekne člověku: „Ať se ti stane. Buď tedy vůle tvá.“ A za prahem smrti se naplní osud každého, podle toho, zda pozvání svobodně přijal, nebo odmítl.

Ježíš také říká, že je CESTA. Ta je od toho, aby se po ní šlo a putovalo. Vede k cíli. Dává směr. Usnadňuje chůzi. I Církev je vlastně putující lid, lid na cestě. Kristus je nejen cestou, ale i cílem, a co víc, je i poutníkem, který jde s námi a na konci dlouhé cesty se nechá pozvat v Emauzích jako i u nás doma od těch, kdo mu ochotně nabídnou svůj domov. Pane, zůstaň s námi. A Ježíš všem smutným a vyhořelým oživí nový plamen, který se jim rozhoří v srdci.

V těchto dnech se bude opět konat Národní pochod pro život a rodinu. I když zájem médií asi zase nebude velký, víme, že spolu s námi půjde touto cestou i celé nebe. A to je „přímý přenos“ oné nesmírné účasti a sounáležitosti, velká „početní převaha“, na které mají tajemný spolupodíl i tisíce našich předků, kteří nám, svým dětem a potomkům předali víru i plamen Ducha, který svítí na cestu. Kristus nás nazval přáteli a jde s námi jako s učedníky do Emauz, jde s otci i matkami, dotýká se našich dětí a říká: „Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim...“ Zdá se, že ohrožený národ pomalu spěje k jistému „prozření“, že hodnota rodiny, věrné lásky, rodičovství, hodnota oběti, odvahy, svědomí se nás týká stále naléhavěji, ba s dovětkem: Každá jiná cesta vede do ztracena. Ježíš jde s námi a my s Ním. Kéž se i nám „rozhoří srdce...“ zářivou radostí.

Mons. Josef Hrdlička, emeritní biskup

SLOVO KNĚZE

Slavné Kristovo Vzkříšení. Vítězství Života. Nastalo nejradostnější období církevního roku. Nejde jen o to, že smrt je překonána, že nás už nemusí děsit. Pán nám daroval účast na životě, a to životě věčném, životě Božím.

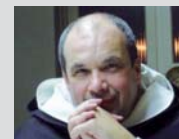
Už když se řekne či napíše slovo Život, nabíhají asociace plné naděje a štěstí. Život věčný znamená nejenom nekončící existenci, ale i vědomí, poznání a odevzdávání se ve vztazích – přijímání a věnování lásky. Primárně jde o přátelství s Bohem. Nejsvětější Trojice nás zahrnuje do svého Středu. V Bohu pak nacházíme vztahy s anděly i všemi spasenými lidmi a naše radost neustává.

O co se tato naše víra a naděje opírá? Zajisté právě o událost Velké noci, ve které Ježíš vstal z mrtvých se svým oslaveným tělem. Už předtím Pán křísí hodně lidí. Konkrétně jsou zaznamenána vzkříšení Jairovy dcery, mládence z Naim či přítele Lazara. Ale tito všichni byli znovu přivedeni ke stejnému – tj. pozemskému životu. Když se naplnil počet jejich dní, opět zemřeli s konečnou platností. Ježíšovo Vzkříšení je jen podobné, ve skutečnosti jde o něco radikálně jiného. Je zároveň událostí historickou i dějiny přesahující. Pán Ježíš se nevrací k témuž lidskému životu, ale uvádí naše lidství do života věčného.

Papež Benedikt XVI. to v druhém dílu knihy *Ježíš Nazaretský* vyjadřuje následovně: „Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo průlomem do zcela nového druhu života, do života, který už nepodléhá zákonu zrození a smrti, nýbrž stojí mimo toto – do života, který otevřel novou dimenzi lidského bytí... V Ježíšově zmrtvýchvstání je dosaženo nové možnosti lidského bytí, která se týká všech a která člověku otvírá nový druh budoucnosti.“

Ano, přesahuje to naše představy. Oslavené tělo, které již pro život nepotřebuje ani trojrozměrný prostor, ani čas. A přitom je lidské prožívání dokonalé a nenarušitelné. Chvála buď Pánu za takový dar.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

PÁN CHCE VSTÁT Z MRTVÝCH V TĚCH, KDO POHŘBILI NADĚJI

Homilie papeže Františka při Velikonoční vigílii

Andrea di Bartolo: Zmrtvýchvstání (1390–1410). Foto: Wikimedia Commons

„Po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob“ (Mt 28,1). Můžeme si představit, jak šly... typickým krokem těch, kdo krácejí na hřbitov, v bezradné skleslosti, ochablým krokem těch, kteří nejsou přesvědčeni o tom, že všechno takto končí... Můžeme si představit jejich pobleblé tváře, po nichž stékají slzy... a otázku: copak může Láska zemřít?

Na rozdíl od učedníků, ony jsou tam – stejně jako vyprávěly Mistra při

Radujme se, neboť náš život má v sobě zárodek zmrtvýchvstání, nabídku života očekávajícího probuzení.

jeho posledním výdechu na kříži a potom jej spolu s Josefem z Arimatie pohřbily – obě tyto ženy nedokázaly utéci, odolaly, čelily životu takovému, jaký je,

a snesly hořkou chuť nespravedlnosti. A jsou také tady, před hrobem, mezi bolestí a neschopností podlehnout a připustit, že by tímto způsobem mělo vždycky všechno skončit.

Tvář bolesti

Zapojíme-li svoji představivost, objevíme v tvářích těchto žen tváře mnohých matek a babiček, dětí i mladých lidí, na něž doléhá tíže mnohé nelidské nespravedlnosti. Spatříme v jejich tvářích odraz všech těch, kteří v ulicích města pocítují bolest bídy, bolest vykořisťování a obchodování s lidmi. Spatřujeme v nich také tváře těch, kteří zakoušejí pohrdání, protože jsou imigranti, sirotci bez vlasti, domova a rodiny; tváře těch, v jejichž pohledu se zračí osamělost a opuštěnost, protože mají příliš svraštělé ruce. Odrážejí se v nich tváře žen a matek, které pláčejí, protože vidí, že život jejich dětí je pohřben pod tíhou korupce, která odnímá práva a láme mnohé aspirace, pod každodenním egoismem, který křížuje a pohřbívá naději mnohých, pod ochromující a neplodnou byrokracií nedovolující, aby se věci změnily. Jsou to tváře všech těch, kteří ve své bolesti krácejí ulicemi města a vidí ukřižovanou důstojnost.

Umírající naděje

Ve tváři těchto žen jsou tváře mnohých, najdeme v nich možná tvoji i moji tvář. Jako ony můžeme pocítit pobídku jít a nevzdávat se před faktem, že věci musejí takto končit. Vskutku v sobě nosíme příslib a jistotu Boží věrnosti. A také naše tváře vypovídají o zraněních, o mnoha nevěrnostech – našich i těch druhých – mluví o pokusech a prohraných zápasech. Naše srdce ví, že věci mohou být jiné. Můžeme si však nepozorovaně zvyknout na soužití s hrobem, na soužití s frustrací. Ba více, můžeme dojít k přesvědčení, že takový je zákon

života, a znečitlivovat se úniky, které jenom zhašejí naději, kterou do našich rukou vložil Bůh. Takové jsou často naše kroky, naše chůze se podobá chůzi těchto žen, chůzi, která vede mezi touhou po Bohu a smutnou rezignací. Neumírá jenom Mistr, spolu s ním umírá naše naděje.

Proměňující síla

„V tom nastalo velké zemětřesení“ (Mt 28,2). Znenadání pocítili ony ženy otřes, něco a někdo otřásl půdou pod jejich nohama. Někdo jim znovu vyšel naproti, aby jim řekl: „Nebojte se,“ ale tentokrát dodal: „Byl vzkříšen, jak řekl!“ „Na kříži zdrcený, zdeptaný a zničený život se probíral a znovu začíná pulsovat“ (Romano Guardini, *Der Herr*, Würzburg 1951, str. 479). Puls Zmrtvýchvstalého se nabízí jako dar, jako dárek, jako horizont. Puls Vzkříšeného je tím, co nám bylo darováno a žádá od nás, abychom jej rozdávali jako proměňující sílu, jako kvas nového lidství. Vzkříšením Kristus nejenom odvalil kámen od hrobu, ale chce také odstranit všechny bariéry, které nás uzamykají do našich neplodných pesimismů, do našich vykalkulovaných myšlenkových světů, které nás vzdalují životu,

do našich obsedantních snah po bezpečnosti a neúměrných ambic schopných zahrávat si s důstojností druhých.

Čas milosrdenství

Když Nejvyšší Velekněz a náboženští představitelé za spoluviny Římanů uvěřili, že mohou vykalkulovat všechno, když uvěřili, že padlo poslední slovo a že oni jsou těmi, kdo jej vyslovili, znenadá-

Kristus nejenom odvalil kámen od hrobu, ale chce také odstranit všechny bariéry, které nás uzamykají do našich neplodných pesimismů.

ní vstoupil Bůh, aby převrátil všechna kritéria, a nabídl novou možnost. Bůh nám znovu vychází vstříc, aby ustanovil a upevnil novou dobu, čas milosrdenství. Toto je příslib vyhrazený navždy, takto Bůh překvapil svůj věřící lid: raduj se, protože tvůj život má v sobě zárodek zmrtvýchvstání, nabídku života očekávajícího probuzení.

Hlásat: Kristus žije!

A to je to, co nás tato noc vybízí hlásat: Tep Zmrtvýchvstalého, Kristus žije! To je to, co změnilo krok Marie Magdalské a druhé Marie a způsobilo, že rychle odešly od hrobu a běžely o tom podat zprávu (srov. Mt 28,8); to je to, co je nutí vrátit se svojí cestou na začátek, vracejí se do města setkat se s ostatními.

Jako jsme s nimi přišli ke hrobu, tak se s nimi také vraťme do města, toutéž cestou na začátek. Jdeme s nimi hlásat tuto zvěst, jdeme... Kamkoli, kde se zdá, že hrob má poslední slovo, a kde se zdá, že smrt je jediné řešení. Jdeme zvěstovat, sdílet a vyjevovat pravdu, že Pán je Živý. Je živý a chce vstát z mrtvých ve tvářích těch, kteří pohřbili naději, pohřbili sny, pohřbili důstojnost. A pokud nejsme s to nechat Ducha, aby nás vedl touto cestou, pak nejsme křesťané.

Jdeme a nechme se překvapit tímto odlišným úsvitem, nechme se překvapit novostí, kterou může dát jedině Kristus. Dovolme mu, aby jeho jemnocit a láska vedly naše kroky, nechme tlukot jeho srdce, aby proměnil náš utlumený tep.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

MUČEDNÍCI NACISMU

Popravy polských katolíků za pomoc Židům

Katoličtí Poláci jsou často obviňováni z toho, že masově spolupracovali s nacistickými okupanty při likvidaci Židů. Pravý opak je pravdou, jak dokazuje mučednictví mnoha polských katolíků, kněží, řeholnic i laiků, právě za ukryvání Židů.

Katolická církev byla v posledních desetiletích mnohokrát napadána za údajné „mlčení“ k vraždění Židů německými nacisty v Evropě, nebo dokonce za domnělou „spolupráci“ při těchto zločinech. Tomuto problému se budeme věnovat později v samostatném článku.

O vztahu polského katolicismu k Židům během války bude ale nutno pojed-

nat zvláště – a to ze dvou důvodů. Tím prvním je fakt, že v okupovaném Polsku byl roku 1942 uzákoněn za pomoc Židům trest smrti, v ostatních zemích ovládaných hitlerovci se jednalo pouze o koncentrační tábor.

Druhá příčina spočívá v tom, že již delší dobu probíhá v západních mainstreamových médiích silná protipolská

kampaň, jež je současně i protikatolicou, kdy jsou katoličtí Poláci obviňováni z toho, že masově spolupracovali s nacistickými okupanty při likvidaci Židů. Perfidně se dokonce leckdy používá pro Osvětim, Majdanek a Treblinku termín „polské koncentrační tábory“, ačkoli s okupovaným Polskem měly společné jenom umístění na jeho teritoriu. Pravý

opak je pravdou, jak dokazuje mučednictví mnoha polských katolíků, kněží, řeholnic i laiků, právě za ukryvání Židů. Dalším dokladem je též skutečnost, že v Památníku *Jad vašem* v Jeruzalémě, kde s titulem „Spravedlivý mezi národy světa“ jsou uvedena jména osob z celé Evropy, které s nasazením vlastního života pomáhaly Židům, představují Poláci téměř jednu třetinu (7 tisíc z celkového počtu 24 tisíc), což je nejvyšší počet ze všech evropských národů. Mnoho je mezi nimi katolických řeholních sester a také kněží.

Polští katolíci při pomoci Židům

V archivech německé okupační správy jsou dochovány stížnosti, že „kněží ve všech varšavských kostelech vyzývají věřící, aby se zbavili svých předsudků vůči Židům a poskytovali jim pomoc“. Po zahájení deportací polských Židů do lágrů smrti roku 1942 se všechny ženské kláštery zapojily do pomoci těmto ubožákům, především ty, které vedly sirotčince, v nichž tajně ukrývaly židovské děti, jimž opatřily s pomocí farářů falešné doklady o „árijském“ původu. Mnoho Židů bylo schováno na farách nebo u dobrých katolických rodin. Kolik Poláků bylo popraveno za pomoc Židům, to nebyl dosud schopný žádný historik spočítat, protože záznamy okupačních orgánů jsou neúplné a tam, kde jsou konkrétní, uvádějí vedle „pomoci Židům“ ještě i jiné důvody trestu. Nepochybně se však jedná řádově o desetitisíce lidí. Těch, kteří pomáhali, a přesto unikli smrti, byly statisíce, solidní odhady mluví o cca 10 procentech obyvatelstva zapojených do pomoci Židům, což je nejvyšší číslo v tehdejší Evropě. Katolická církev tady stála v první řadě.

Z okupovaného Polska uniklo smrti díky úkrytům u Poláků více než 100 tisíc Židů. Byla to sice pouhá 3 procenta z celkového počtu 3 milionů polských Židů povražděných nacisty, nicméně vzhledem k možnostem polské populace se jednalo o hodně. Židé hned roku 1940 byli koncentrováni v ghettech a odtud od roku 1942 postupně odváženi do plynových komor, kontakty s nimi byly proto téměř vyloučeny. Jestliže se přesto podařilo zachránit životy tako-

vému počtu lidí, tak to svědčí o velkém nasazení značného počtu Poláků. Samozřejmě, jako u všech národů, i tady existovali udavači gestapa a kolaboranti nacistů, nicméně to nemění nic na faktu, že katoličtí Poláci se ve své většině chovali skvěle.

Rodina Ulmových
Foto: <http://mtrójnar.rzeszow.opoka.org.pl/>

Z okupovaného Polska uniklo smrti díky úkrytům u Poláků více než 100 tisíc Židů. Sedm tisíc Poláků obdrželo za pomoc Židům titul „Spravedlivý mezi národy světa“.

Krvavé mučednictví rodiny Ulmových

V Římě byl před několika lety ukončen beatifikační proces rodiny Ulmových. Jejich příběh je krásným svědectvím lásky k bližnímu až k oběti vlastního života. Józef a Wiktoria Ulmovi bydleli ve vsi Markowa na jihovýchodě Polska (tzv. Podkarpatsko), kde se živilí sadařstvím a včelařstvím. Měli šest dětí, v době vyvraždění čekala Wiktoria sedmé. Rodina byla přísně katolická, Józef pracoval aktivně v místní farnosti a vedl též obecní knihovnu.

Roku 1942 poskytli Ulmovi, motivováni požadavkem křesťanské lásky k bližnímu, na svém hospodářství útočiště osmi Židům. Ti tam žili až do 24. března 1944, kdy náhle vtrhli do domu němečtí gestapáci, vykonali domovní prohlídku a objevili ukrývané osoby. Všechny okamžitě postříleli včetně manželů Ulmových i jejich dětí ve věku 2 až 12 let. Jeden ze zločinných katů, když střílel do dětí, zvolal: „Podívejte se, jak hynou polské svině pomáhající Židům!“

Gestapáci poručili mrtvá těla odtáhnout a ponechali dům Ulmových otevřený. To umožnilo synovi místního starosty pořídit fotografii, na které je zachycena krvavá kaluž na podlaze místnosti, v níž došlo k masakru.

Rodina Ulmových nebyla jedinou, jež v Markowě ukrývala Židy. Dalších 17 našlo azyl u jiných rodin, jež měly na rozdíl od Ulmových to štěstí, že gestapáci u nich neprovedli domovní prohlídku, proto oni i jejich zachránci přežili. Jedním z ukrývaných byl i Abraham Segal, jenž žil po válce v Izraeli. Ten zpopularizoval příběh rodiny Ulmových a postaral se o jejich zapsání do památníku *Jad vašem* v Jeruzalémě. V celém tehdejší polském Podkarpatsku, mimochodem tenkrát i dnes nejreligióznější oblasti celého Polska, se podílelo na pomoci pronásledovaným Židům minimálně 1600 osob. 400 z nich bylo vyznamenáno izraelským Institutem národní paměti v Jeruzalémě. Pomoc Židům s rizikem poprav, kterou poskytovali polští kněží, řeholnice i praktikující laici, patří k jedněm z nejsvětějších stránek dějin katolické církve ve válečném období.

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

Použitá literatura:

„Do nich należy królestwo niebieskie“ (autor anonymní), *Gość niedzielný* 13. 6. 1999
Madajczyk Czesław: „Polityka III. Rzeszy w okupowanej Polsce“, PAN, Warszawa 1970
„Polacy ratujący Żydów w czasie II. wojny światowej 1939–1945“, MSZ.pdf
Źródło 30. 1. 2011 a 20. 3. 2011

FATIMA: CHRONOLOGIE UDÁLOSTÍ

Poté, co jsme se v předchozích dvou číslech zastavili u toho, jak Boží prozřetelnost připravovala zjevení Panny Marie ve Fatimě a jak součástí tohoto plánu prozřetelnosti byla i skutečnost, že k zjevení došlo právě v Portugalsku, „zemi Panny Marie“, uvedme nyní chronologický přehled událostí samotného zjevení i toho, co mu předcházelo a co po něm následovalo.¹

Před zjevením Panny Marie

1154: první portugalská královna Mafalda nechává ve Fatimě vybudovat mariánský kostel.

16. 10. 1454: v dominikánském klášteře v Albi v Itálii umírá sestra Filipa Savojská a prorokuje zjevení Panny Marie ve Fatimě.

28. 3. 1907: v Aljustrelu se rodí Lucie dos Santos.

11. 6. 1908: tamtéž se rodí František Marto, její bratranec.

11. 3. 1910: tamtéž se rodí Hyacinta Marto, Františkova sestra.

1915: Lucie a další tři pastýřky, sestry Maria Rosa, Teresa Matias a Maria Justino, mají od dubna do října tři vidění anděla.

1916: Lucii, Hyacintě a Františkovi se třikrát – na jaře, v létě a na podzim – zjevuje „anděl Portugalska, anděl míru“.

5. 5. 1917: papež Benedikt XV. nechá do loretánských litaní vložit invokaci „Královno míru, oroduj za nás!“

Lúcia Santos (vlevo) a její sestřence a bratranec Jacinta a Francisco Marto, 1917. Foto: Wikipedia

Samotné zjevení Panny Marie

13. 5. 1917: Panna Maria se poprvé zjevuje Lucii, Hyacintě a Františkovi v Cova da Iria u Fatimy. Papež Benedikt XV. v Sixtinské kapli v Římě svěťí na biskupa Eugenia Pacelliho, tj. budoucího papeže Pia XII.

13. 6. 1917: druhé zjevení Panny Marie.

13. 7. 1917: třetí zjevení Panny Marie, při němž předává vizionářům „tajemství“ o třech částech.

13. 8. 1917: vizionáři jsou hejtmanem okresu uvězněni v městě Vila Nova de Ourém.

19. 8. 1917: čtvrté zjevení Panny Marie na místě zvaném Valinhos.

13. 9. 1917: páté zjevení Panny Marie opět v Cova da Iria.

13. 10. 1917: poslední zjevení Panny Marie, při němž dochází k velkému slunečnímu zázraku.

Po zjevení Panny Marie

4. 4. 1919: František umírá v rodném domě v Aljustrelu.

20. 2. 1920: Hyacinta umírá v nemocnici Dona Stefania v Lisabonu.

25. 10. 1925: Lucie přichází do Pontevedry ve Španělsku, aby se stala sestrou řeholní kongregace sv. Doroty. 2. 10. 1926 zahajuje noviciát a zůstane v kongregaci 22 let.

10. 12. 1925: Lucii se v Pontevedře zjevuje Panna Maria s Ježíškem a žádá pobožnost prvních pěti sobot na smír hříchů proti svému Neposkvrněnému Srdci.

13. 6. 1929: Lucii se v klášteře v Tuy ve Španělsku zjevuje Pán Ježíš s poselstvím, že přišla chvíle, aby dala „svatě Církvi poznat jeho přání zasvětit Rusko“; pak ji vede ke kontemplaci tajemství Největější Trojice.

13. 10. 1930: Mons. José Alves Correia da Silva, biskup v Leirě, prohlašuje zjevení ve Fatimě za autentické.

13. 10. 1931: portugalská biskupská konference zasvěcuje svou zemi Neposkvrněnému Srdci Mariinu, což zachrání Portugalsko před hrůzami druhé světové války.

12. 9. 1935: tělo Hyacinty je při exhumaci shledáno neporušené.

25. 1. 1938: nebeská záře ohlašuje podle fatimského poselství počátek druhé světové války, jež pak vypukne 1. 9. 1939.

31. 8. 1941: Lucie z příkazu biskupa v Leirě zapisuje první dvě části fatimského tajemství.

8. 12. 1942: papež Pius XII. v chrámu sv. Petra v Římě zasvěcuje svět a Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie; již předtím, 31. 10. 1942, tak učinil ve svém rozhlasovém poselství do Portugalska.

3. 1. 1944: Lucie zapisuje třetí část fatimského tajemství.

13. 5. 1946: kardinál Benedetto Aloisi Masella jménem papeže korunuje sochu Panny Marie ve Fatimě.

25. 3. 1948: Lucie vstupuje do karmelitánského kláštera v portugalské Coimbre, kde zůstane až do konce svého života.

¹ Při sepisování této chronologie jsme vycházeli z: Giacobbe ELIA: *Il segreto di Fatima: Salvati da una profezia*. Milano: Sugarco, 2011, «Appendice: Cronologia», s. 267–271; Cristina SICCARDI: *Fatima e la Passione della Chiesa*. Milano: Sugarco, 2012, «Cronologia», s. 229–237.

13. 10. 1951: kardinál Federico Tedeschi ni jménem papeže ukončuje ve Fatimě Svatý rok.

7. 7. 1952: Pius XII. publikuje apoštolský list *Sacro vergente anno*, v němž zasvěcuje Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

4. 4. 1957: zapečetěná obálka s třetím fatimským tajemstvím je předána do tajného archivu Posvátného oficia v Římě.

3. 2. 1964: během Druhého vatikánského koncilu 510 koncilních otců bezúspěšně žádá papeže o oficiální zasvěcení Ruska Mariinu Neposkvrněnému Srdci.

13. 5. 1967: u příležitosti 50. výročí zjevení putuje do Fatimy papež Pavel VI.

13. 5. 1981: na náměstí sv. Petra v Římě je na papeže Jana Pavla II. spáchán atentát.

13. 5. 1982: Jan Pavel II. putuje do Fatimy, aby poděkoval Panně Marii za ochranu života při atentátu.

25. 3. 1984: Jan Pavel II. ve spojení s biskupy celého světa na náměstí sv. Petra v Římě zasvěcuje svět a implicitně Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

13. 5. 1984: v ruském Severomorsku vybuchuje sklad atomových zbraní, což Sovětskému svazu znemožní započít válku.

13. 5. 1991: u příležitosti 10. výročí atentátu Jan Pavel II. podruhé putuje do Fatimy.

13. 5. 2000: Jan Pavel II. potřetí putuje do Fatimy, aby blahorečil Hyacintu a Františka; na konci mše je oznámeno, že bude publikováno třetí fatimské tajemství.

26. 6. 2000: Kongregace pro nauku víry zveřejňuje třetí fatimské tajemství s teologickým komentářem svého prefekta, kardinála Josepha Ratzingera.

13. 2. 2005: v klášteře v Coimbre umírá sestra Lucie.

13. 5. 2010: papež Benedikt XVI. putuje do Fatimy.

13. května tohoto roku má do Fatimy putovat papež František.

fr. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angeliku v Římě

BOŽÍ OBRAZ V NÁS

Katolická reakce na pokořování moderního člověka

„Ten, kdo ztratí vztah k Bohu, ztratí také vztah k člověku, k jeho důstojnosti a k jeho životu.“ (Evangelium vitae, 21)

Je zvláštní historickou zkušeností, že jeden z největších masových vrahů – Adolf Hitler – byl vegetariánem, který nenáviděl týrání zvířat. Tato podivuhodná zvláštnost se znovu vynořila v souvislosti s organizací Lidé pro etické zacházení se zvířaty (PETA), která v roce 2003 zahájila kampaň „Holocaust na vašem talíři“, při níž přirovnávali hospodářská zvířata k židovským vězňům v nacistických vyhlazovacích táborech. Spisovatel Richard Weikart podotkl, jak je ironické, že nacisté i PETA podleli bludu antropomorfismu a stírají rozdíly mezi lidmi a zvířaty. Toto jsou extrémní příklady, ale znázorňují filosofické zmatení naší moderní doby, pokud jde o důstojnost lidského života. Ruku v ruce s tímto snižováním hodnoty člověka jde i o implicitní popření osobnosti.

Tento misantropický názor žel v západní kultuře převažuje. Stačí se podívat na výlevy rozhořčení a opovržení při zabíjení lva Cecila a gorily Harambe. Opač-

nou stranou přeceňování zvířecího života může často být devalvace lidského života; rozhořčení nad Cecilem a Harambe stojí v ostrém kontrastu k lhostejnosti naší kultury vůči potratům, eutanazii, eugenicé, sebevraždě a asistované sebevraždě. Tato „kultura smrti“ je Achillovou patou modernistického snažení: přetvořit lidskou bytost tak, aby se stala jednoduše obyčejným zvířetem, které si už nezaslouží ontologickou Bohem danou důstojnost nebo teleologický Bohem daný účel. Lidský život se tak stává postradatelným ve srovnání s vnímaným dobrem společnosti nebo státu či rozmarem jednotlivce. Hodnota člověka je dnes zastřena.

Jak jsme se do této fáze dostali?

Spojování důstojnosti člověka a zvířat je symptomem celkového děsivého zmatení. Uznání zvláštního postavení člověka ochabuje již po několik století a společně s tím jsou stále více filosoficky nahodávány základy pravého poznání.

V podstatě prožíváme krizi epistemologie. Obrovská šíře a hloubka lidského vědění byla obětována na oltář skepticismu a materialismu. Tento moderní epistemologický omyl souvisí s odmítnutím naší skutečné lidské přirozenosti jako složené bytosti, těla a duše. Prvotní přehmaty, které vedly k oddělení těla a duše, byly filosofické povahy.

Někteří badatelé tvrdí, že omyly moderního sekularismu mají svůj počátek ve čtrnáctém století u Williama Ockhama, který předpokládal, že univerzální esence, jako například lidstvo, nejsou skutečné, ale jsou pouze nominální extrapolací v naší mysli. Ockham se domníval, že neexistují žádné univerzální formy, ale pouze jednotlivci. Tím částečně podkopal naši schopnost vysvětlit objektivní realitu. Pokud neexistuje žádná univerzální lidská forma neboli lidská přirozenost, pak ani nemůžeme naplnit cíl naší přirozenosti a náš teleologický účel. Jakmile ten zmizí, není těžké si

představit zmatek ohledně lidské osobnosti a ztrátu etiky.

V době osvícenství empirici jako Locke a Hume tvrdili, že poznat můžeme jen to, jak se nám věc jeví, nikoli věc samotnou. Stejně jako Ockham odmítli abstraktní poznání univerzálií ve prospěch pouhé smyslové zkušenosti. Jinými slovy odmítli naše intelektuální a duchovní poznání a dali přednost něčemu, co je podobné způsobu poznávání u zvířat. Kant obdobně připouštěl, že poznáváme věc pouze tak, jak se nám jeví, jak ji interpretuje naše mysl, a nikoli „věc o sobě“. Tento „epistemologický geocentrismus“, jak to nazýval fyzik P. Stanley Jaki, nám brání v poznání Boha, duše a úplné povahy reality.

Snad nejničivější ránu zasadil chápání naší složené přirozenosti biologický materialismus v podobě darwinismu devatenáctého století. Darwinova teorie učinila přísný biologický materialismus a scientismus převládajícím „přijatelným“ věděním. Již nebylo zapotřebí zvláštního stvoření člověka Bohem ani potřeba nehmotné duše nebo intelektu. Člověk je jen vyvinutou opicí, jež vznikla působením slepých sil, genetických chyb a díky přežití nejsilnějšího. Oddělení těla a duše, které začalo ve filosofii předchozích staletí, tím bylo dokončeno. Jak poznamenal Chesterton, „evoluce nepopírá existenci Boha, popírá existenci člověka“. Člověk již není složenou duchovní bytostí, ale pouze tělesným tvorem.

Světový materialismus byl vytvořen

Tento materialistický redukcionismus měl velký dopad na modernistický světonázor a odlidštění člověka. Když se materialisté konečně chopili moci, komunistické režimy od Stalina přes Maa až po Pol Pota povraždily asi 100 milionů lidí. Sociální darwinismus pronikl nesmírně silně i do západního myšlení, kde podnítil dělení lidí na „vhodné“ a „nevhodné“ a rasy na „nadřazené“ a „podřadné“. Nejvýrazněji se to projevilo v nacistickém Německu, kde byly rasistické představy „schváleny“ a „odůvodněny“ takzvanou vědou. Hitler plně přijal tuto myšlenku evoluční etiky při svém tažení směrem k válce a genocidě.

Jacopo Torriti: Stvoření světa (1290). Foto: Wikimedia Commons

Důkazy uplynulého století zdůrazňují skutečnost, že evoluční etika vůbec žádnou etikou není. Podkopává naši morální jistotu. Morálka se stává velmi subjektivní a v duchu doby též relativistickou. Materialistický redukcionismus změnil pohled lidí na posvátnost lidského života, zdevalvoval to, co znamená být člo-

Člověk je vztahovou a společenskou bytostí, stvořenou k obrazu Boha – Trojice osob spojených vnitřními vztahy.

věkem. Duše se stala pouze druhotnou záležitostí. V tomto smyslu je křesťanství v rozporu s přísným darwinovským materialismem, proto se staví proti obecné teorii evoluce, s níž by jinak nemělo žádný konflikt. Tento dogmatický materialismus popírá a priori dokonce i možnost konečné kauzality v člověku. Nepravdivě potlačuje rozumnost víry v Boha, naše morální kompas a poznání našeho já jako duchovní bytosti.

Tento epistemologický redukcionismus nejenže přetrvává do dnešní doby, ale bohužel ještě narůstá. Ačkoli došlo

k jistému pokroku proti kultuře smrti, stále v našem kulturním povědomí přetrvává zvláštní amnézie, pokud jde o důstojnost člověka. Není divu, že současně dochází k odpadání od víry, jak dokládá rekordní počet nenáboženských osob a ateistů v nedávných průzkumech veřejného mínění (tedy zvyšování počtu těch, kteří v kolonce náboženská příslušnost vybírají volbu „žádná“).

Katolická reakce

Jak máme my katolíci reagovat? Pro začátek můžeme potvrdit, že existuje mnoho dobrých, intelektuálních a mnohostranných důvodů k víře. Křesťanství a víra v Boha jsou zcela rozumné, navzdory protestům moderních vědeckých materialistů a ateistů. Věda a teologie, víra a rozum nestojí proti sobě, ale jsou „jako dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k nazírání pravdy“ (*Fides et ratio*). Ve skutečnosti dnes máme k dispozici více špičkových vědeckých údajů poukazujících na existenci Stvořitele než kdy dříve. Jaké existuje lepší potvrzení například Akvinského kosmologického argumentu pro Boha jako prvotního hybatele než velký třesk a nejnovější podpůrné důkazy reliktního záření?

Křesťanství je samozřejmě postaveno na zjevení, ale též na rozumu. Ježíš nám

přikázal, abychom milovali Boha „celou svou myslí“ (Mt 22,37). Intelektuální tradice Západu a jeho empirická věda se koneckonců zrodily z křesťanské civilizace. Konflikty s moderním sekularismem vznikají pouze z důvodu materialistického popírání Boha a duše. Je to popření naší složené bytosti. Ateismus trpí epistemologickou vadou odmítání osobnosti. Jak uvádí papež Lev XIII. v encyklice *Rerum novarum* z roku 1891: „To, co je naší zvláštní a vynikající předností, co člověka činí člověkem a co působí, že se podstatně liší od zvířat, je mysl či rozum.“ Měli bychom přijmout myšlenku osobnosti a personalistickou filosofii jako součást našeho světonázoru a etiky a jako hráz proti odlidšťujícím filosofům.

Jedním z největších zastánců moderní personalistické filosofie byl Karol Wojtyła – papež Jan Pavel II. Za svého života v Polsku zakoušel tyto nelidské síly materialismu na vlastní kůži, nejprve za nacistické okupace a později za vlády sovětského komunismu. Nacházel se v epicentru obou těchto totalitních režimů a povšiml si toho, co nazýval „rozdrcení“ lidské osoby. V reakci na tyto odosobňující ideologie a následnou politickou tyranii pomáhal vést nové filosofické hnutí a morální teologii zaměřené na absolutní důstojnost lidské osoby.

Wojtyła obhajoval „tomistický personalismus“, moderní filosofii zaměřenou na transcendentní důstojnost každého člověka. Jeho specifický personalismus byl zakotven v klasické metafyzice Tomáše Akvinského a v kosmologickém pohledu na člověka, kterého od ostatního stvoření odděluje jeho rozumová přirozenost a intelekt.

Wojtyła se však snažil jít ještě dál a hovořil o „celistvosti osoby“. Uvědomoval si velký význam vnitřního náhledu na lidskou zkušenost. Tuto vnitřní perspektivu nazýval „subjektivitou“, kterou zakouší vědomí každého člověka a jež se u každého liší. Každý člověk je naprosto neopakovatelný, nenahraditelný, nedílný a neredukovatelný.

Papež Jan Pavel II. to popisoval praktickými termíny, podle jeho „personalistického principu“ by lidská bytost měla být vždy považována za cíl sám o sobě a nikdy nemá být přiručena druhému

jako prostředek k dosažení cíle. Přijetí této zásady by nevyhnutelně vedlo ke konkrétním praktickým aplikacím, například k odmítání otroctví a obchodu s lidmi. Ale také by mohlo pomoci obrátit trend ve společnosti proti zavádění kultury smrti s jejími odosobňujícími podněty, jak jsme to mohli nedávno sledovat v Nizozemsku, kde byl eutanazií usmrčen muž proto, že byl alkoholikem, nebo jak

Věda a teologie, víra a rozum nestojí proti sobě, ale jsou jako dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k nazírání pravdy.

Foto: Flickr, wallyg (CC BY-NC-ND 2.0)

ukazuje Peter Singer, utilitární etik z Princetonu, jenž se zasazuje za ukončení života zdravotně těžce postižených dětí.

Naprostá jedinečnost člověka

My katolíci musíme vždy hájit nedotknutelnou důstojnost lidské osoby. Tento přístup samozřejmě pramení z knihy Genesis, kde čteme, že „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem“ (Gn 1,27). Učitelství úřad Církve vyjadřuje tuto skutečnost tak, že každý z nás „je znamením žijícího Boha a obrazem Ježíše Krista“ (EV, 84). S naším Stvořitelem máme společnou vnitřní transcendenci. Lidé jsou vztahové a společenské bytosti, stvořené

k obrazu Boha – Trojice osob spojených vnitřními vztahy.

To, že je člověk Božím obrazem, jej činí mimořádným. Odlišuje nás to od zbytku stvoření. Pouze my můžeme říci „já“. Žádné zvíře, i kdyby bylo sebeúžasnější, nic takového vyslovit nemůže. Zvířata jsou omezena na instinkty. A i v případě vyšších primátů, jako je třeba fascinující gorila Koko používající znakovou řeč, je pořád tento rozdíl nezměrný. Slovy papeže Jana Pavla II. – k překonání oné „obrovské propasti“, jež odděluje osobu od ne-osoby, je zapotřebí učinit „ontologický skok“. Jedině člověk je schopen racionálního a abstraktního myšlení, svobodné vůle, sebevědomí, morálního jednání, složitého jazyka a mluveného projevu, technologického pokroku, sledování vyššího cíle, altruismu, lásky, tvořivosti, modlitby a bohoslužby. Člověk se od ostatního stvoření odlišuje svým postavením i druhem, protože od počátku zahrnuje stvořitelenskou činnost Boha (KKC 2258).

V Novém zákoně nám Ježíš sděluje podstatu personalismu v přikázání „miluj svého bližního jako sám sebe“. Protože, jak zjevuje dále, „cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“. Když ve svém životě přijmeme toto pojetí personalismu, osvobodíme se od vlastního egoismu a lhostejnosti vůči bližním. Vzájemně jedni v druhých vidíme Boží tvář. To je naše prevence proti odlidštění člověka a přijímáme tím kulturu života. Ta se staví proti staletí trvajícím směřování k extrémní skepsi a materialismu a vyzývá nás, abychom opět čerpali z úplnějšího poznání. Materialismus je jen částečně pravdivý. Popírá vyšší přirozenost našeho duchovního já. Když jeden v druhém rozpoznáme Boží obraz, spatříme univerzální ontologickou hodnotu každého člověka, a to i těch zdánlivě nejmenších a nejslabších z nás. Je na nás, abychom se ve světle Kristovy oběti zamýšleli nad tím, „jak cenný je v Božích očích člověk a jak nesmírnou hodnotou je jeho život“, „uznávali a chápali téměř božskou hodnotu každého jednotlivce“ (EV, 25) a adekvátně tomu jednali.

Brian Kranick

<http://www.crisismagazine.com>

Přeložil Pavel Štíčka

VELIKONOCE NAŠICH BRATŘÍ

Foto: <http://thecatholiccatalogue.com/>

Letošní Květná neděle měla v Egyptě krvavý průběh. Nejprve se odpálil sebevražedný útočník v kostele svatého Jiří v městě Tanta v nilské deltě, o několik hodin později vybuchla bomba v katedrále svatého Marka v přístavu Alexandrie, sídle patriarchy Tawadra II. Počet mrtvých zatím přesáhl čtyřicet lidí, zraněných je přes sto. Alexandrijský útok oslabili policisté, kteří zabránili útočníkovi ve vstupu do kostela, takže vybuchl před kostelem. Patriarcha odešel z kostela krátce před výbuchem, několik policistů zahynulo.

K útokům se přihlásila islámská teroristická milice. Prezident Abd al-Fattáh as-Sísí svolal bezpečnostní radu státu a ministerstvo zahraničí prohlásilo, že jde o útok na všechny Egyptany. Papež František, který má za dva týdny Egypt navštívit, prohlásil na svatopetrském náměstí, že se modlí za obrácení teroristů; návštěvu nezruší. Velký šejk islámské univerzity označil útoky za odporný teroristický akt (fatwa se zřejmě nechystá), který prý dodá nové impulsy mezináboženskému dialogu. Politici se jako obvykle roztvírovali o „soucitu s postiženými rodinami“: rakouský vicekancléř Mitlehner ale prohlásil, že pronásledování křesťanů je třeba zabránit.

Přítom útoky z Květné neděle se odehrály pouhých šest měsíců po podob-

ném útoku, k němuž došlo v káhirské katedrále svatého Marka (29 mrtvých, 47 zraněných). Věcnou reakci jsme slyšeli od Anby Damiana, biskupa německých koptů, který požaduje, aby egyptská vláda kontrolovala kázání a vyučování v mešitách a posílila bezpečnostní opatření před křesťanskými kostely. Biskup

Velký šejk islámské univerzity označil útoky za odporný teroristický akt (fatwa se zřejmě nechystá), který prý dodá nové impulsy mezináboženskému dialogu.

Anba řekl, že ISIS vyhlásil koptům válku: začalo to tím, že na Sinaji řežou křesťanům hlavy, upalují je zaživa a vyhánějí je z jejich sídel. Dodal, že nestačí, aby nás vládní činitelé „utěšovali něžnými slovy a dostavili se na pohřeb“: koptové sami nemají pro vládu význam – kdyby útok mířil na úřady nebo na vládu, byla by reakce živější a efektivnější.

Útoky v Tantě a Alexandrii budou mít podle biskupa dva důsledky: zesílí se bezpečnostní opatření, ale musejí být důsledná. Že to jde, zažila jsem v Jeruza-

lémě, kde jsem před několika lety strávila velikonoční svátky. Není sice nic příjemného vyjít na Velký pátek z kostela Božího hrobu rovnou mezi vojenskou jednotku ozbrojenou po zuby, ale klid byl zajištěn. V Káhiře po prosincovém útoku opatření zvadla.

Za druhé se posílí vazby mezi křesťany a muslimy, kteří cítí společné dědictví Egypta. Je pravda, že v Tantě se lidé nahrnuli do kostela k odběru krve: ale konverze ke křesťanství na Středním východě sílí, takže podíl muslimů je nejistý. Aspoň že tak. Vláda podle biskupa Anby musí ovšem nejen zajišťovat bezpečnost, ale reformovat vzdělání a výchovu k vzájemné (nejen verbální) úctě.

Otázka je, co se bude dít v Evropě. Už před lety si nám stěžovali němečtí příbuzní, že Německo toleruje i ty islámské směry, které jsou v jejich výchozích zemích zakázány. Nedávno vyšla v Německu kniha Constantina Schreiberova *Inside Islam*: arabsky mluvící žurnalista si dal práci a procházel o pátých mešity, aby slyšel, co se tam káže a o čem se mluví mimo kameru. Navštívil mešity v Hamburku, v Lipsku, v Karlsruhe, v Magdeburku, v Postupimi... Byl zděšen.

Letošní Velikonoce budou pro egyptské křesťany bolestné: v provincii Minja, kde je koptů poměrně hodně, se rozhodli zrušit slavnostní ráz bohoslužeb – omezí se pouze na liturgické modlitby. Není to neobvyklé: v řadě koptských vesnic se mše konají před křížem nakresleným křídou na zdi, aby se dal při přepadu rychle smazat.

My obyčejní věřící se samozřejmě modlíme za záchranu našich bratří – veřejných i tajných. Ale dosud jsem neslyšela (káž se mylím) kněze, který by zařadil do přímluv modlitbu za obrácení muslimů. Nové „impulsy k mezináboženskému dialogu“ nám nejsou mnoho platné.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Dialog politika s filosofem III.

Diskuse liberálně-konzervativního politika s filosofem ještě zdaleka není u konce. Tentokrát zabrousila k tématu evropské migrační krize a problematice soužití s muslimskými přistěhovalci.

Politik: Minulou diskusi jste ukončil obviněním mé maličkosti z cynismu. Trochu jsem se porozhlédl a uznávám, že neomarxismus není jen nadávka kolegům na levici.

Filosof: To je milé. Ne proto, že jste „objevil Ameriku“, ale protože jste si na to udělal čas. Asi nebudete takový cynik.

P: Moc se ale netěšte, jinak s Vámi skoro v ničem nesouhlasím. Vaše názory jsou na můj vkus až příliš radikální. Mám spoustu nepříjemných otázek.

F: Výborně, sem s nimi. Minulá diskuse zřejmě nebyla zbytečná.

P: Posledně jste naznačoval, že je bruselská politika totalitní. To je absurdní. Chápu ale, že v tomhle sporu musí rozhodovat správná definice totality. A protože Vy tvrdíte, že EU je totalitní, je na Vás, abyste předložil dobře odůvodněnou definici totality.

F: Myslíte? Copak vy netvrdíte, že EU totalitní není? Ani Vy se tedy bez dobré definice neobejdete. Ledaže byste svou pozici zmírnil. Já jsem přesvědčen, že europolitika je totalitní. Vám by mohlo stačit, že o tom zapochybujete. Pak by bylo důkazní břemeno na mé straně.

P: Nuže?

F: Musím Vás zklamat. Téma přesahuje možnosti této diskuse. Mohu v ní jen stimulovat Vaši pochybnost – ovšem o Bruselu. Jinak odkazuju na své texty. Minule jsem říkal, že chování unijních špiček v migrační krizi vykazuje rysy totalitního vládnutí. Co kdybychom na to navázali?

P: Zkuste to.

F: Co tedy soudíte o masové migraci do Evropy?

P: Přináší samozřejmě i problémy, ale v zásadě je to ze strany evropských špiček vysoce humánní akt solidarity s uprchlíky.

Foto: Flickr, Gareth-Davies (CC BY 2.0)

Muslimská migrace přináší nemalá bezpečnostní rizika. Už teď muslimové vytvářejí paralelní struktury a beztrestně ignorují zákony hostitelských zemí.

F: Mně se spíš jeví jako vysoce nehumánní akt bezpečnostního a civilizačního ohrožení „obyčejných“ Evropanů.

P: Tím straší extremisté. Od dobrého filosofa bych čekal víc velkorysosti a pochopení pro lidi v nouzi.

F: Jak příznačné, že mluvíte v této souvislosti o uprchlících. V prvních fázích migrace znali sluníčkáři jen nebohé uprchlíky. Tato chtěná jednostrannost měla působit na city. Jenže skutečné složení

migrantů se nedalo do nekonečna zalhávat. Takže já bych zase od politika čekal víc zodpovědnosti. Čekal bych, že bude dávat v bezpečnostní problematice přednost právnímu řádu před ideologickými požadavky na všestranné zvýhodňování ilegálních migrantů, kteří se chovají, jako by na něj měli právo; v tom je nezodpovědní politici utvrzují.

P: Podle mě by měl dávat konzervativní filosof přednost křesťanskému milosrdenství před právníckým myšlením.

F: Pokud preferujete milosrdenství a solidaritu na úkor spravedlnosti, pak tím zároveň schvalujete nemilosrdné a nesolidární chování bruselských elit vůči poddaným. Milosrdenství na účet druhých je samozřejmě v logice dvojího metru multikulturalistů. Ale je také běžným morálním pokrytectvím totalitních ideologů. Jejich elán je totiž nesen nenávisť k jedněm a provázen předstíranou starostí o druhé. Skutečný zájem mají jen o sebeprosazení.

P: Tak počkat. Tady se rozcházíme v předpokladech. Vy vidíte v uprchlících nějakou zásadní hrozbu, zatímco já v každém z nich vidím především potřebného člověka.

F: Ano, tohle je třeba vyjasnit dřív, než po sobě začneme házet morálními odsudky. Že jsou mezi migranty skuteční uprchlíci menšinou, to už se dnes uznává i oficiálně. Aby ale bylo jasnější, proč mluvíme o ohrožení Evropy, soustředím se na muslimskou migraci. Tvrdím, že muslimové se nepřicházejí do Evropy integrovat. V intencích svého nesnášlivého náboženství ji naopak přicházejí dobýt.

P: To je nesmysl. Copak nerozlišujete islamisty a islám? Ten nemá s jejich terorismem nic společného.

F: Ano, tak zní mantra politicky korektního mainstreamu, který veřejnost vytrvale mate lhaním o mírumilovném islámu. Závídím Vám tu prostotu. Nikdy jste neslyšel, že jsou muslimové ve svých závazných textech vybízení k zabíjení a k zotročování nevěřících – kdykoli a kdekoli? Nepřátelství k nevěřícím v nich mají zakódováno. A zapomeňte na relativizující triky ideologicky splavných křesťanských teologů. Instrukce k univerzálnímu násilí na nevěřících v Bibli nenajdete.

P: Nejsou v koránu také texty láskyplné? Nebo se Vám nehodí?

F: Ony především neodůvodňují názor, že islamisté nemají v islámu oporu. Krom toho jsou spíše pro interní soužití a je jich daleko méně než textů nenávislných. Hlavně však: už pouhá existence mečových textů stačí k vyvrácení mýtu o mírumilovném islámu. Každý muslim v nich přece může najít inspiraci pro násilné šíření víry.

P: Takže podle Vás jsou všichni muslimové násilníky. Umírněný muslim je asi jen chimérou.

F: Moc věříte naší televizi. Tam hrají kartou umírněných muslimů s železnou pravdivostí. Jenže placení propagandisté, kteří fabrikují takové „argumenty“, nejsou moc sehraní ani s realitou, ani s logikou.

P: Už jsem si stačil všimnout, že patent na logiku máte Vy.

F: Tak tedy logicky: Shodneme se na tom, že komunismus byl agresivní, zlý... Říkáme tím, že všichni komunisté byli agresivní...? Nikoli. A co muslimské komunity? Historická i dnešní zkušenost nám říká, že míra jejich nebezpečnosti pro okolí roste s počtem jejich členů. Tento fakt přitom nevyklučuje existenci umírněných (z hlediska víry vlažných) muslimů. Jejich existence tedy nedokazuje, že islám je mírumilovný.

Když už jsme u té logiky, zopakujte si, proč vlastnost komunity není automaticky vlastností každého jejího člena. A navrch přidejte zkušenost, že v davu se jedinci mnohdy chovají jinak než v osobním kontaktu.

P: Jsem rád, že zdůrazňujete zkušenost. Jakou u nás máme negativní zkušenost s muslimy, aby Vás to opravňovalo šít z nich strach?

F: A zkušenost z úžasného soužití s muslimy v západní Evropě je nám nedostupná? Nebo k ní musíte být povinně slepý? Či snad opravdu ještě věříte, že např. takové no-go zóny jsou jen výmysly xenofobů, když o nich naše hlavní média zarytě mlčí? To už jsou přece bez boje dobytá území. Takže jste si odříkal půlku Halíkova desatera proti islamofobům. I kdybyste v tom pokračoval až dokonce, stejně byste musel rozumně uznat, že muslimská migrace přináší nemalá bezpečnostní rizika.

Foto: Wikimedia Commons, Mstyslav Chernov (CC BY-SA 4.0)

V migrační politice odstranili vládnoucí multikulturalisté rozumný ohled na bezpečnost i na společenskou soudržnost a politickou korektností vynucují zvláštní zacházení s přistěhovalci.

A to nechávám stranou, že po takovém masivním nárůstu se muslimové tím spíš nevzdají svého způsobu života. Už teď vytvářejí paralelní struktury, beztestně ignorují zákony hostitelských zemí a jsou proradnými vládami obdařováni výsadami, jejichž rubem je bezprávi vůči domácím občanům.

P: Dobrá, dejme tomu, že vrcholní politici EU reagovali na migrační krizi nerozhodně, že nebyli připraveni na tak složitou situaci, jakou přinesla migrační vlna. Taky jsou jenom lidmi. Proč hned v jejich rozpačitosti spatřujete totalitní rysy? F: Obdivuju Vaše umění zakulatit všechno nepřijemně tak, aby to vypadalo ne-

vinně. Multikulturalismus ale nevznikl před dvěma lety. Celá desetiletí na Západě infiltroval veřejné mínění propagandistickým optimismem o vzrůstajícím kulturním obohacování na pozadí záporné stále se prohlubující diverzifikace společnosti. V migrační politice odstranili vládnoucí multikulturalisté rozumný ohled na bezpečnost i na společenskou soudržnost a politickou korektností vynucovali zvláštní zacházení s přistěhovalci. „Exaltovanou tolerancí k jinakosti“ z nich udělali jakési nadlidi, chráněné nejen před veškerou kritikou, ale i před standardními požadavky právního řádu. Svobodnou diskusi na Západě ochromil strach před obviněním z xenofobie či rasismu.

P: Proč si ale myslíte, že monokulturní, národnostně homogenní společnosti jsou lepší než ty rozrůzněnější?

F: Tak otázka nestojí. Multikulturalistům totiž vůbec nejde o nějakou optimalizaci západních společností; to jen předstírají. Oni naopak chtějí jejich kulturní i národní identitu rozbít. Proto, čím víc přistěhovalců, tím lépe.

P: To myslíte vážně?

F: Už minule jsem doporučoval, abyste četl neomarxistické architektky multikulturalismu. Pak byste pochopil: a) že to protiprávní otevření hranic nebyla neschopnost, ale schválnost; b) že sentimentální řeči o milosrdenství a solidaritě jsou jen svůdné hlasy Sirén pro naivy; c) že motivem nátlaku na kvóty pro přiděly migrantů do všech zemí EU je vposledku revoluční nenávisť k civilizaci bílého muže, nenávisť tak veliká, že k likvidaci tradičních hodnot Západu multikulturalisté užívají i fanatické, invazivní náboženství; d) že taková ničivá politika, která na odzbrojené občany pošle teroristy a masy agresivních dobyvatelů za současného pacifikování policie i soudů, je naprosto zločinná. Evidentně je projevem totalitního zacházení s občany. Takové ozařování Evropy nepraktikovali ani komunisté.

Jiří Fuchs

Jiří Fuchs, filosof, lektor Academia Bohemica

HISTORICKÝ KALENDÁŘ • KVĚTEN 2017

1. květen 1627

Do Prahy přeneseny ostatky svatého Norberta z Xantenu, zakladatele premonstrátského řádu. Následujícího dne vyvrcholily slavnosti za účasti pražského arcibiskupa kardinála Arnošta Harracha, šestnácti premonstrátských opatů a proboštů. Ostatky pak byly uloženy v opatském chrámu na Strahově.

2. květen 1947

Před kostelem Panny Marie Vítězné na pražské Malé Straně slavnostně odhalen Památník neznámým dětem v letech 1939–1945 a posvěcen pražským arcibiskupem ThDr. Josefem Beranem.

4. květen 1997

Papež Jan Pavel II. blahorečil v Římě prvního Róma v dějinách katolické církve, Ceferina Gimineza Mally ze Španělska, zavražděného během španělské občanské války 1936–1939. Dne 8. srpna 1936 byl v Barbastru zastřelen s růžencem v ruce.

9. květen 1837

Narozena Maria Dominika Mazzarellová, italská řeholnice, spoluzakladatelka Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice křesťanů – salesiánek. V roce 1872 se stala první generální představenou. Dne 24. června 1951 ji papež Pius XII. prohlásil za svatou.

10. květen 1987

Zemřel Miroslav Venhoda, hudební skladatel, sbormistr a dirigent. V období 1940–1945 ředitel kůru v dominikánském kostele sv. Jiljí v Praze a 1946–1950 na Strahově. Roku 1939 založil v Praze-Břevnově chlapecký sbor „Schola cantorum“. Autor knihy o gregoriánském chorálu.

13. květen 1917

Poprvé se zjevila Panna Maria v Cova da Iria u portugalské Fatimy třem dětem, Luci, Hyacintě a Františkovi.

15. květen 1907

Narozen Antonín Dvořák, katolický kněz, salesián. Působil jako novicmistr, roku 1948 jmenován inspektorem salesiánů. Za totalitního režimu 13 let vězněn. V roce 1971 jmenován duchovním správcem sester boromejek v domově sv. Antonína v Moravských Budějovicích.

16. květen 1937

Znovu posvěcen kostel sv. Kříže v Praze Na příkopech a svěřen do péče Kongregaci salesiánů.

17. květen 1932

Narozen PhDr. Miloslav Vlk, katolický kněz, biskup a kardinál. V letech 1968 až 1971 sekretářem českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. Po odebrání státního

souhlasu roku 1978 pracoval v Praze jako umývač oken. 14. února 1990 jmenován biskupem českobudějovickým a 27. března 1991 se stal pražským arcibiskupem. Kardinálem kreován 26. listopadu 1994.

18. květen 1997

Pražský arcibiskup Miloslav kardinál Vlk ve zveřejněném dekretu oznámil, že všichni katoličtí biskupové ČR souhlasí se zahájením procesu blahorečení bývalého pražského arcibiskupa ThDr. Josefa kardinála Berana.

25. květen 1887

Narozen Pater Pio, italský katolický kněz, kapucínský mnich. V roce 1918 se u něj objevila stigmata, jež u něj přetrvávala až do jeho smrti. Dne 16. června 2002 prohlášen papežem Janem Pavlem II. za svatého.

25. květen 1997

Premiéra nové opery hudebního skladatele Petra Ebena „Jeremias“, uvedena v rámci MHF Pražské jaro přímo v katedrále sv. Víta na Pražském hradě.

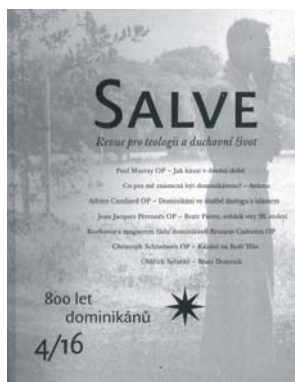
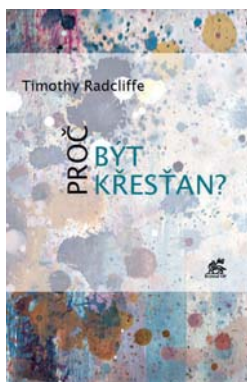
26. květen 2007

Slavnostní otevření a posvěcení Komunitního centra Matky Terezy na pražském Jižním Městě, které provedl pražský arcibiskup Miloslav kardinál Vlk.

Arnošt Kelnar

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, 110 00 Praha 1
tel.: 224 218 440, e-mail: krystal@op.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Timothy Radcliffe: Proč být křesťan?

Je-li křesťanství pravdivé, mělo by to být vidět i na životech křesťanů – to je základní myšlenka knihy bývalého magistra dominikánského řádu Timothyho Radcliffa OP. V tomto moudrém a brilantně napsaném „úvodu do křesťanství“ autor jedinečně propojuje hluboké znalosti teologie a literatury, zkušenosti z cest po celém světě i vnímavost pro palčivé problémy dneška. Brož., 264 s., 290 Kč

Salve 4/2016 – 800 let dominikánů

Toto číslo Salve vzniklo jako příspěvek k 800. výročí potvrzení Řádu bratří kazatelů. Redakční rada se při koncipování čísla inspirovala myšlenkou magistra řádu Bruna Cadoreho, že nejlepší oslavou jubilea je kázání radostné zvěsti lidem dnešní doby. Brož., 168 str., 100 Kč

Jak to vidí David Floryk

Máma, táta a děti

Musíme shromáždit milion podpisů jen proto, aby se vládcí Evropy vůbec museli vážně zamyslet nad tím, jestli je ještě pořád pravda, že děti mohou mít jen muž s ženou a ti všichni dohromady tvoří rodinu.

Třetího dubna začalo počítání hlasů. Dobrovolníci v celé řadě evropských zemí počítají podpisy pod peticí, kterou se iniciativa *Mum, Dad & Kids* (Máma, táta a děti) obrací na Evropskou komisi. Chce dosáhnout toho, aby v Unii byla přijata jednotná definice manželství a rodiny jako ochrana před svévolným výkladem a matením těchto pojmů.

V situaci, kdy oficiální unijní dokumenty jsou stále častěji zaplevelovány nejrůznějšími novotvory bez jasného obsahu (např. gender a pod.), a naopak pojem rodina je používán téměř pro jakoukoli „sociální skupinu“ těch, kdo spolu tak či onak žijí, je nanejvýš potřebné pokusit se o jasnou definici pojmů manželství a rodiny. A to takovou definici, která by vycházela z té nejsamozřejmější a nejpřirozenější myšlenky, kterou si lidé od pradávna s rodinou spojovali – totiž že pouze žena a muž jsou povoláni ke společnému rodičovství, že rodina je prostě táta, máma a děti.

Zástupci Evropské komise dávají od samého počátku najevo, že tuto iniciativu vidí neradi. Ti, kteří tak ochotně popravávají sluchu nejrůznějším občanským iniciativám a pyšní se svou pod-

porou nejrozmanitějším „neziskovkám“ a „nevládkám“, se už v roce 2015 nechali slyšet, že tato iniciativa „nepřispívá k dalšímu rozvoji EU a evropského práva“. Ti, jejichž zaklínadlem je tolerance vůči nejroztodivnějším menšinám a identitám, namítají, že téma rodina a manželství prý „má význam jen pro menšinu, a nikoli pro drtivou většinu občanů EU“!

Podle zástupců Evropské komise má prý téma rodina a manželství význam jen pro menšinu, a nikoli pro drtivou většinu občanů EU!

Aby byla Evropská komise povinna se záležitostí skutečně zabývat a podnět přijmout jako relevantní legislativní návrh, musí být splněno několik podmínek. Organizátorem akce musí být tzv. Evropská občanská iniciativa, formálně zaregistrovaná u Evropské komise. Dále musí být nejméně v sedmi členských ze-

mích shromážděno stanovené množství podpisů, úměrné počtu obyvatel státu. A konečně, celkový počet shromážděných podpisů musí dosáhnout minimálně jednoho milionu.

První dvě podmínky jsou splněny, druhá dokonce rovnou v sedmi zemích. Potíž může být s tou poslední, posbírat milion podpisů prostě není úplná legrace. Podle posledních zpráv bylo koncem února napočítáno téměř 700 000 podpisů. A teď, když byl sběr oficiálně ukončen, nastává veliké sčítání. A všichni téměř se zatajeným dechem čekáme, jak to dopadne...

Svým způsobem je to celé absurdní. Vždyť se nad tím zamyslete: Musíme shromáždít milion podpisů jen proto, aby se vládcí Evropy vůbec museli vážně zamyslet nad tím, jestli je ještě pořád pravda, že děti mohou mít jen muž s ženou a ti všichni dohromady tvoří rodinu. A když bude těch podpisů jen 999.999, co pak? S ulehčením si páni komisaři oddechnou, že touhle „menšinou“ a jejími právy se zabývat nemusejí?

To jsou paradoxy...

*David Floryk
člen předsednictva Aliance pro rodinu*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, I 52 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

V úterý 11. dubna londýnský nejvyšší soud **proti vůli rodičů povolil odpojení osmiměsíčního Charlieho Garda od přístrojů, které ho udržovaly při životě.** Kojenec trpěl vzácnou vrozenou mitochondriální poruchou, která způsobuje postupné ochabování svalstva a poškození mozku. Informoval o tom *Týdeník Echo*. Když soud oznamoval své rozhodnutí, v němž se po třídní analýze a návštěvě dítěte v nemocnici postavil na stranu lékařů, **síní zazněl dědečkův výkřik „ne“.** Britská média opsala tuto skutečnost jako státní zvůli, zvůli soudů, který tak rozhodl o životě a smrti dítěte, jehož rodiče již mj. nasbírali dostatečné množství finančních prostředků na experimentální léčbu ve Spojených státech. Soud žádali o umožnění převezení dítěte do USA, a to zcela na své náklady. **V ten samý den zemřel mému příteli ze severní Moravy desetiletý syn.** Po dlouhé, těžké nemoci zvané mukopolysacharidóza, která ho z původně zdravého malého kluka upoutala na lůžko a ventilaci a z chodícího, mluvícího chlapce ho vrátila zcela do fáze absolutní závislosti na péči druhých. Nemoc mu nakonec vzala i život. Rodina znala prognózu, věděla, že tento okamžik musí přijít. Na rozdíl od rodičů neoběho Charlieho Garda však měla možnost dochovat svého syna ve svém milujícím středu, v náruči svých rodičů. Jeden kon-

tinent a v jednom dni tak rozdílné odchody. R.I.P.

Evangelikál Dan Drápal se v nejčerstvějším textu zamyslel nad problémem ekumenismu. Pohled z „druhé strany“ je možná zajímavý, však posuďte sami jeho slova o „... jiném fenoménu. Nazval bych ho **laciným ekumenismem.** Jistě, je mnohem méně nebezpečný a mnohem méně škodlivý než dávná nepřátelství. Určitě

Koláž: mimi

nebezpečí však v sobě skýtá. To nebezpečí bych nazval lhosejnost vůči pravdě. Laciný ekumenismus je jakési vzájemné poplácávání si po ramenou a ujišťování se, že mezi námi žádné rozdíly nejsou, a hlavně že se máme všichni rádi. Mezi láskou a pravdou je poměrně komplikovaný vztah. Obojí je důležité a když ve jménu lásky přijde zkrátka pravda, nebo ve jménu pravdy přijde zkrátka láska, nenese to dobré ovoce... A pokud se v současné době

v Británii, ve Francii i jinde mění kostely na mešity, je jedním z důvodů bezbřehá tolerance, které už nestojí za to, jakoukoli pravdu hájit, natož hlásat. Nebudu tajit, že pro mě je poněkud za hranou i papež libající Korán a církevní hodnostáři, kteří před jednáním s muslimy sejmou z krku kříže, které jinak běžně nosí. Kde je hranice mezi laskavou vstřícností a „stydním se za evangelium... **Jsem přesvědčen, že když můj partner uvidí, že mi na něčem záleží a nechci dělat kompromisy, ale že přitom respektuji jeho jinakost a nadále s ním jedním s úctou, naše vztahy to může prohloubit způsobem, kterého „laciný ekumenismus“ není schopen.**“

„Pokud žena, která o sobě prohlásí, že je samoživitelka, ačkoli žije se třemi dětmi i partnerem v jednom bytě, dostane větší peníze než na stejné chodbě žijící manželé se třemi dětmi, tak to je přeci naprosto vědomá **podpora státu proti uzavírání manželství. To jsou věci strašně důležité pro pocit spravedlnosti a pro výchovu,**“ prohlásil Jiří Čunek, hejtman Zlínského kraje a senátor. To lze jistě podepsat. Jak se mu však podaří zavádět opatření do společnosti směrem k uplatnění zákonitostí zdravého rozumu (jehož je zcela jistě on sám vlastníkem), když se chystá po případně úspěšných volbách do vlády s Andrejem Babišem? Je to evidentně odvážné sci-fi.

-zd-

23. 4. **Ne** 2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)
Sk 2,42–47, Žl 118, I Petr 1,3–9, Jan 20,19–31
24. 4. **Po** sv. Jiří, mučedník
Sk 4,23–31, Žl 2, Jan 3,1–8
25. 4. **Út** sv. Marek, evangelista
I Petr 5,5b–14, Žl 89, Mk 16,15–20
26. 4. **St** sv. Richarius, poustevník
Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21
27. 4. **Čt** sv. Zita
Sk 5,27–33, Žl 34, Jan 3,31–36
28. 4. **Pá** sv. Petr Chanel, kněz a mučedník
Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15
29. 4. **So** Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy
I Jan 1,5 – 2,2, Žl 103, Mt 11,25–30

30. 4. **Ne** 3. neděle velikonoční
Sk 2,14.22–28, Žl 116, I Petr 1,17–21, Lk 24,13–35
1. 5. **Po** sv. Josef, Dělník
Gn 1,26 – 2,3 (Kol 3,14–15.17.23–24), Žl 90, Mt 13,54–58
2. 5. **Út** Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
Sk 7,51 – 8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35
3. 5. **St** Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
I Kor 15,1–8, Žl 19, Jan 14,6–14
4. 5. **Čt** sv. Florián, mučedník
Sk 8,26–40, Žl 66, Jan 6,44–51
5. 5. **Pá** sv. Gothard, opat a biskup OSB
Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59
6. 5. **So** sv. Jan Sarkander, kněz a mučedník
Sk 9,31–42, Žl 116, Jan 6,60–69

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.